

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 648/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. w sprawie VII K 648/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obraza przepisów prawa materialnego polegająca na błędnym zastosowaniu do podstawy orzeczenie art. 1 § 2 kks w związku z nietrafną oceną zachowania oskarżonych w kontekście normatywnych przesłanek oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu określonych w art. 53 § 7 kks.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Nie można mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych. Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego powinien być podnoszony wyłącznie wówczas, gdy autor kasacji nie kwestionuje ustaleń faktycznych. Bezsporne jest bowiem, że naruszenie przepisów prawa materialnego polega</p>	

na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych.

Zarzut obrazy prawa materialnego może być więc postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez sąd ustalenia faktyczne. Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny. Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawno – karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone przez sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów (przy kumulatywnej kwalifikacji prawnej). Ze wskazanych

powodów
jednoczesne
kwestionowanie
dokonanych przez
sąd rejonowy
ustaleń faktycznych
oraz przyjętej w
wyroku kwalifikacji
prawnej należy
uznać za błędne,
a zarzut obrazy
prawa materialnego
dodatkowo należy
potraktować jako
przedwczesny. Jest
on bowiem aktualny
dopiero wówczas
gdy skarżący
akceptuje w całości
ustalenia faktyczne
dokonane w
zaskarżonym
wyroku.

Błąd w ustaleniach
faktycznych może
mieć postać błędu
„braku” albo błędu
„dowolności”.
Zarzut taki może
zostać postawiony
wówczas, gdy sąd,
ustalając stan
faktyczny, wziął pod
uwagę wszystkie
istotne w sprawie
dowody, a także
gdy prawidłowo je
ocenił. Natomiast
gdyby ustalając
stan faktyczny na
podstawie tych
dowodów, sąd
pominął wynikające
z nich fakty
(okoliczności)
istotne w sprawie,
zaistniałby błąd
„braku”, albo gdyby
sąd ustalił fakty,

które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone), wówczas wystąpiłby błąd „dowolności”.

Natomiast nie zachodzi obraza prawa materialnego, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego.

Sąd okręgowy nie podziela zaś stanowiska, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to, co sąd ustalił, lecz to, co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest bowiem w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Wymieniony w art. 53 § 7 kks katalog okoliczności (przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego bierze

się pod uwagę
rodzaj i charakter
zagrożonego lub
naruszonego dobra,
wagę naruszonego
przez sprawcę
obowiązku
finansowego,
wysokość
uszczuplonej lub
narażonej na
uszczerpienie
należności
publicznoprawnej,
sposób i okoliczności
popęlnienia czynu
zabronionego, jak
również postać
zamiaru, motywację
sprawcy, rodzaj
naruszonej reguły
ostrożności i stopień
jej naruszenia),
które należy
uwzględnić przy
ocenie społecznej
szkodliwości
zachowania się
realizującego
znamiona czynu
zabronionego, jest
katalogiem
zamkniętym.
Wadliwe
zastosowanie lub
niezastosowanie
normy wyrażonej w
art. 53 § 7 kks ,
będące naruszeniem
prawa materialnego,
wchodzi zatem w
grę tylko wówczas,
gdy przy ocenie
stopnia społecznej
szkodliwości czynu,
a więc jego
karygodności,
uwzględniono
okoliczności
niewymienione w

tym przepisie lub nie uwzględniono przesłanek w nim wyszczególnionych, o ile ich istnienie zostało prawidłowo ustalone.

Podważanie natomiast dokonanej oceny wagi poszczególnych okoliczności przedmiotowo-podmiotowych wymienionych w komentowanym przepisie może odbywać się jedynie w oparciu o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Tymczasem skarżący zarzuca zaskarżonemu wyrokowi w istocie brak ustalenia szeregu okoliczności, które należałoby rozważyć przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowych czynów, co jest zarzutem błędu „braku”..

W tym zakresie pomijając część „teoretyczną” apelacji skarżący;

- neguje znaczenie naprawienie przez oskarżone szkody, w „sytuacji gdy około 40 % tych zobowiązań zostało wpłacone organowi

podatkowemu pod
wpływem
trwającego już w tej
sprawie
postępowania
przygotowawczego”

- kwestionuje
znaczenie
„przejściowych
trudności
finansowych spółki
skoro były
przejściowe”, nie
wiadomo w jakim
czasie i jaka była
ich skala, opierając
się wyłącznie na
wyjaśnieniach
oskarżanych z
pominięciem
znajdujących się
w aktach sprawy
informacji o ich
dochodach.

W tym kontekście
sąd odwoławczy
musi podnieść, iż:

- oskarżone
prowadziły
działalność
gospodarczą w
formie spółki
cywilnej. Przepis art.
864 kc wprowadza
bezwzględnie
wiązącą zasadę,
zgodnie z którą za
zobowiązania spółki
wspólnicy ponoszą
odpowiedzialność
solidarną. Jak należy
podkreślić, jest to
rozwiązanie
odmienne od
przyjętej przez art.
33¹ kc
odpowiedzialności

subsydiarnej
ułamnych osób
prawnych. Oznacza
to, w pierwszym
rzędzie, że wierzyciel
spółki znajduje się
w sytuacji określonej
przez art. 366 kc,
a w efekcie może
żądać całości lub
części świadczenia
od wszystkich
dłużników łącznie,
od kilku z nich lub od
każdego z osobna, a
zaspokojenie
wierzyciela przez
któregokolwiek z
dłużników zwalnia
pozostałych
(solidarność
dłużników); aż do
zupełnego
zaspokojenia
wierzyciela wszyscy
dłużnicy solidarni
pozostają
zobowiązani.
Ponadto odmiennie
niż to zostało
przewidziane w art.
33¹ kc, wierzyciel
spółki na podstawie
art. 864 kc nie
jest zobowiązany do
zachowania
„kolejności”, która
uzasadniałaby
sięganie do majątku
osobistego, dopiero
po braku
zaspokojenia się z
majątku wspólnego
wspólników (zob. też
w tej kwestii S.
Grzybowski, w: SPC,
t. 3, cz. 2, s. 816).
Tak ukształtowana
odpowiedzialność

dotyczy jedynie odpowiedzialności z majątków osobistych wspólników. Natomiast odpowiedzialność majątkiem wspólnym za zobowiązania spółki jest odpowiedzialnością „łączną” – zgodnie z zasadą, że wspólności łącznej majątku spółki odpowiadają również łączne długi wspólników (zob. K. Pietrzykowski, w: K. Pietrzykowski, Komentarz KC, t. 2, 2015, s. 821). Reasumując: przeprowadzenie przez oskarżonego udziału w zyskach w oderwaniu od kondycji finansowej spółki cywilnej, prowadzące do jej zadłużenia z powodu wstrzymania wpłat należności podatkowych, zwiększa społeczną szkodliwość czynu. W praktyce powinniśmy mieć w takich sytuacjach do czynienia z daleko idącymi ograniczeniami uczestnictwa w zysku. Jednakże nie można wyolbrzymiać tej okoliczności, gdyż w odniesieniu do zobowiązań spółki

cywilnej
ustawodawca
przewiduje status
współdłużnika
solidarnego dla
wszystkich
wspólników spółki
cywilnej.
Odpowiedzialność ta
jest nieograniczona
ani co do wysokości,
ani co do rodzaju
zobowiązań. Jest
ona
odpowiedzialnością
z całego majątku
wspólnika, to jest
zarówno ze
wspólnego majątku
wspólników spółki
cywilnej, jak i z
pozostałego
majątku. Możliwe
jest więc
egzekwowanie
wierzytelności z
całego majątku
dłużników, co
zwiększa gwarancje i
upraszcza procedurę
ewentualnej
egzekucji.
Oskarżone
dysponowały
majątkami
osobistymi i
uregulowały
dobrowolnie
zadłużenie wobec
Skarbu Państwa.
Skarżący zwracając
uwagę na dochody
oskarżonych nie
przedstawił jednak
żadnych danych
dotyczących
finansów spółki
cywilnej, chociaż te
okoliczności winien
udowodnić już w

postępowaniu
przygotowawczym,
lub ostatecznie
przed sądem I
instancji (zob.
art. 452 kpk).
W związku z tym
brak jest dowodów
(istnieje prekluzja
dowodowa), aby
podważyć
twierdzenia
oskarżonych o
trudnej sytuacji
materialnej
prowadzonego przez
nie podmiotu
gospodarczego;

- kwota
niewpłaconego
podatku w
odniesieniu do
czynu I i II
była małej wartości
(93354 złotych).
Mała wartość jest
to wartość, która
w czasie popełnienia
czynu zabronionego
nie przekracza
dwustukrotnej
wysokości
minimalnego
wynagrodzenia (art.
53 § 14 kks). W 2018
roku minimalne
wynagrodzenie
wyniosło 2100
złotych. Ustawową
granicą małej
wartości jest tutaj
kwota 420000
złotych. Czyn I i
II nie przekroczył
więc ¼ tej kwoty,
co ma znaczenie
dla jego społecznej
szkodliwości. Spłata
tej należności, nawet

<p>częściowo kontynuowana w toku postępowania karnego zmniejsza jednak szkodliwość społeczną tego czynu, zwłaszcza jeżeli nastąpiła dobrowolnie.</p> <p>W przypadku tego czynu najbardziej obciążające oskarżone jest powtarzanie od lutego 2017 roku do stycznia 2019 roku czynności wykonawczych i ta okoliczność przede wszystkim zwiększa szkodliwość tego czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Środek odwoławczy doprowadził do korekty zaskarżonego wyroku w instancji odwoławczej, bez potrzeby uchylania</p>		

<p>tego orzeczenia i przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów prawa procesowego polegającą na pominięciu w uzasadnieniu wyroku tych okoliczności przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, które powodują, że uzasadnienie to nie czyni zadość wymaganiom ustawy i jest rażącym naruszeniem art. 424 kpk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Co do zasady, naruszenie przepisu art. 424 kpk przez sporządzenie uzasadnienia wyroku niedopowiadającego wymogom z tego przepisu nie może być uznane za rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego, a to z tego powodu, iż</p>			

pisemne
uzasadnienie
wyroku jest
dokumentem zawsze
sporządzonym po
wydaniu i ogłoszeniu
wyroku, co czyni
logicznym
niepodobieństwem,
aby ewentualne
wadliwości takiego
dokumentu mogły
wywrzeć jakikolwiek
wpływ na treść
wydanego wcześniej
wyroku.

Sąd odwoławczy
kontroluje
zasadność
orzeczenia sądu I
instancji, a nie
jego uzasadnienie.
W uzasadnieniu
przedstawiany jest
tylko tok
rozumowania tego
sądu, który
doprowadził do
wydania
konkretnego
orzeczenia. Jeżeli
więc uzasadnienie
orzeczenia pozwala
na kontrolę
instancyjną, nawet
utrudnioną, a nie
uniemożliwia jej, to
spełnia wymogi art.
424 kpk (SN z
dnia 7 stycznia 2009
r., sygn. akt IV KK
368/08, Legalis).

Pominięcie
niektórych
okoliczności przez
sąd I instancji
powoduje, że jego
oceny ewentualnie

można uznać za dowolne, dokonane z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów oraz obowiązku oparcia rozstrzygnięcia na całokształcie ujawnionych dowodów w sprawie, a wreszcie obowiązku należytego wykazania podstaw rozstrzygnięcia i wyjaśnienia jego podstawy.

Uzasadnienie przedmiotowego wyroku daje możliwość kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zarzuty odwoławczą dotyczą w istocie błędu w ustaleniach faktycznych, który może być słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich

mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego. W tym przypadku wywody apelacji są w większości polemiczne, wrywkowe, oparte na spekulacjach i dotyczą błędu „braku”. Doprowadziły do częściowej korekty zaskarżonego wyroku w kierunku wskazanym w apelacji, jednak z pominięciem wniosków środka odwoławczego.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Środek odwoławczy doprowadził do korekty zaskarżonego wyroku w instancji odwoławczej, bez potrzeby uchylania tego orzeczenia i przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

<p>Umorzenie postępowania z powodu znikomej społecznej szkodliwości czynu zarzuconego w punkcie III D. R..</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Brak jest podstaw do korekty czynu III przypisanego D. R.. Wysokość uszczuplenia podatku dochodowego wyniosła w tym przypadku 24922 złote. Kwota ta jest niewielka, a oskarżona uregulowała ją dobrowolnie przez sukcesywne spłaty poczynając już od 26 czerwca 2018 roku. Oskarżonej dotyczą okoliczności łagodzące odnoszące się do czynu I – II, natomiast brak jest tu zasadniczej przesłanki obciążającej – powtarzania czynności wykonawczych.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>W miejsce rozstrzygnięcia dotyczącego czynów zarzucanych I. P. i D. R. w punktach I i II (umorzenia postępowania z powodu znikomej społecznej szkodliwości tego czynu), zastosowanie środka probacyjnego - warunkowego umorzenia postępowania.</p>		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Okoliczności popełnienia czynu I nie budzą wątpliwości. Oskarżone nie były uprzednio karane. Okoliczność ta ma większe znaczenie wobec osoby dojrzałej i świadczy, iż w/w przez kilkadziesiąt lat dorosłego życia przestrzegały porządku prawnego.</p> <p>Oskarżone mają stałe miejsce zamieszkania, pracują. Z tych danych osobopoznawczych wynika jednoznacznie, iż prowadzą one</p>		

ustabilizowane życie, co wskazuje, że czyn ten był incydem w ich dotychczasowym zachowaniu i wynikał z trudności w prowadzeniu działalności gospodarczej.

Na przyjęcie społecznej szkodliwości tego czynu i stopnia zawinienia - nieznacznego stopnia wskazują jego okoliczności: w szczególności sąd odwoławczy położył nacisk, że wysokość należności podatkowej była niewielka, a oskarżone sukcesywnie ją spłaciły.

Szczegółowe przesłanki dotyczące sprawy uzasadniają postawioną wobec niego dodatnią prognozę kryminologiczną.

Postawy oskarżonych z punktu widzenia przyjętego przez porządek prawny systemu aksjologicznego – są generalnie pozytywne i nie ma potrzeby obecnie ich korygowania poprzez wymierzenie im kary. Sąd odwoławczy nie

podzielił wywodów apelacji wskazujących, iż sprawcy wymagają wymierzenia im kary. Uznał jednak, iż zaistniały przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania.

Dlatego w miejsce rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku

(umorzenia postępowania z powodu znikomej społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu), za czyn I i II warunkowo umorzył postępowanie wobec I. P. i D. R. na okres próby jednego roku. Należy zaznaczyć, iż okres próby będzie służył weryfikacji postawionej wobec oskarżonych prognozy kryminologicznej. Wzmacniając cele wychowawcze i zapobiegawcze zastosowanej reakcji karnej orzekł od obu oskarżonych na rzecz (...) świadczenia pieniężne w kwotach po 2000 złotych, co będzie dla nich stanowiło realną dolegliwość.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>Do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem pierwszej instancji (art. 634 kpk).</p> <p>Od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa (art. 627 kpk).Przepis art.</p>	

	<p>627 kpk stosuje się odpowiednio w razie warunkowego umorzenia postępowania (art. 629 kpk).</p> <p>Sąd odwoławczy zasądził od każdej oskarżonej - 60 złotych opłaty za obie instancje (z powodu warunkowego umorzenia postępowania za czyn I i II).</p>	
4	<p>Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonej I. P. 10 złotych tytułem stosunkowego (po połowie) zwrotu wydatków za drugą instancję i 418 złotych za postępowanie przed sądem I instancji.</p>	
5	<p>Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonej D. R. na rzecz Skarbu Państwa 10 złotych tytułem stosunkowego (po połowie) zwrotu wydatków za drugą instancję i 50 złotych za postępowanie przed sądem I instancji.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana